

Arrest

nr. 118 894 van 14 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 juli 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 30 september 2013.

Gelet op de beschikking van 19 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 juli 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt ambtshalve het gebrek aan belang bij voorliggend beroep vast.

Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Het beroep is gericht tegen een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten.

In het middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van de artikelen 4 en 19 van het Handvest, welke een gelijkaardige bescherming bieden als artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij betoogt dat het in voornoemde artikelen voorziene recht tegen foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen te worden beschermd, is miskend nu zij ingevolge de bestreden beslissing is verplicht terug te keren naar haar land van herkomst. De Raad merkt dienaangaande op dat de in casu bestreden beslissing geen gedwongen terugleiding van de verzoekende partij naar het land van herkomst inhoudt, doch de verzoekende partij enkel verplicht het Belgische grondgebied te verlaten. De verzoekende partij geeft voorts geen verdere uitleg noch brengt zij concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten, aanwijzingen of bewijzen aan die aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De schending van artikel 3 van het EVRM en van de artikelen 4 en 19 van het Handvest kan niet worden aangenomen.

In de mate waarin de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 13 van het EVRM en van artikel 47 van het Handvest, welke inhoudelijk overeenstemt met artikel 13 van het EVRM, laat de Raad gelden dat artikel 13 van het EVRM, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111 462; RvS 30 november 2007, nr. 177 451). De verzoekende partij voert weliswaar de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat zij geen schending van deze verdragsbepaling aannemelijk maakt.

Het overige en verdere betoog van de verzoekende partij doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 30 september 2013 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 14 januari 2014, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 23 september 2013 opgenomen grond, betoogt de verzoekende partij dat indien men niet over de vereiste verblijfsdocumenten beschikt, de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten rechtstreeks of onrechtstreeks een terugkeer inhoudt naar het land van herkomst. De verzoekende partij stelt verder dat zij geen concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten, aanwijzingen of bewijzen heeft aangebracht, omdat in Afghanistan een gewapend conflict heerst en men volgens het Hof van Justitie van de Europese Unie alsdan geen bewijs van persoonlijke vervolging dient te leveren.

2.2 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft

verleend (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037). Het actueel karakter van het belang houdt in dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep.

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling, m.a.w. een nadeel erdoor ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen, een nuttig effect sorteren.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan de verzoekende partij reeds op 13 november 2012 en 2 mei 2013 bevelen werden gegeven om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij heeft tegen voormelde bevelen geen beroep ingesteld, zodat de bevelen om het grondgebied te verlaten *d.d.* 13 november 2012 en 2 mei 2013 definitief en uitvoerbaar zijn. De uitvoerbaarheid van voornoemde bevelen staat los van de thans bestreden beslissing. De verzoekende partij kan bijgevolg nog steeds worden gerepatriëerd, mocht het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten worden vernietigd. De gevorderde vernietiging kan bijgevolg geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

2.3.1 In de mate waarin de verzoekende partij betoogt dat indien men niet over de vereiste verblijfsdocumenten beschikt, de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten rechtstreeks of onrechtstreeks een terugkeer inhoudt naar het land van herkomst, benadrukt de Raad – onder verwijzing naar hetgeen hieromtrent in de beschikking *d.d.* 23 september 2013 wordt gesteld – dat de bestreden beslissing geen gedwongen terugleiding van de verzoekende partij naar het land van herkomst inhoudt, doch de verzoekende partij enkel verplicht het Belgische grondgebied te verlaten. Het betoog van de verzoekende partij lijkt hypothetisch.

2.3.2 Voor zover de verzoekende partij betoogt dat zij geen concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten, aanwijzingen of bewijzen heeft aangebracht, omdat in Afghanistan een gewapend conflict heerst en men volgens het Hof van Justitie van de Europese Unie alsdan geen bewijs van persoonlijke vervolging dient te leveren, merkt de Raad op dat bij arrest nr. 101 601 van de Raad van 25 april 2013 werd vastgesteld dat de verzoekende partij in Kaboel over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij diende bijgevolg wel degelijk concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten, aanwijzingen of bewijzen aan te brengen die aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling, *quod non in casu*.

Wat ten slotte de aangevoerde schending van artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van 4 november 1950, *BS* 19 augustus 1955, *err.* *BS* 29 juni 1961 (hierna: het EVRM) en van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, *Pb.L.* 18 december 2000, afl. 364, 1 (hierna: het Handvest) betreft, laat de Raad gelden dat de verzoekende partij hier ter terechtzitting niet op ingaat, zodat het volstaat te verwijzen naar hetgeen hieromtrent in de beschikking *d.d.* 23 september 2013 wordt gesteld.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET